

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2025. gada 21. februārī

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Sandra Kaija, senatores Irīna Jansone un Anita Poļakova

rakstveida procesā izskatīja kriminālietu sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja zvērināta advokāta Didža Vilemsona un cietušās /pers. B/ kasācijas sūdzībām par Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Zemgales rajona tiesas 2023. gada 15. februāra spriedumu /pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu Krimināllikuma 260. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 3 gadiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 3 gadiem. Saskaņā ar Krimināllikuma 55. pantu /pers. A/ notiesāts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 3 gadiem. Cietušās /pers. B/ pieteikums par morālā kaitējuma kompensāciju apmierināts daļēji. No /pers. A/ cietušās /pers. B/ labā piedzīta morālā kaitējuma kompensācija 11 326,62 *euro*. Pārējā daļā morālā kaitējuma kompensācija nav noteikta.

[2] Ar Zemgales rajona tiesas 2023. gada 15. februāra spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 260. panta otrās daļas par transportlīdzekļa vadīšanu, pārkāpjot ceļu satiksmes noteikumus, kā rezultātā izraisot cilvēka nāvi.

[3] Ar Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedumu, iztiesājot lietu sakarā ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja D. Vilemsona apelācijas sūdzību, Zemgales rajona tiesas 2023. gada 15. februāra spriedums atcelts daļā par cietušajai /pers. B/ noteikto morālā kaitējuma kompensāciju. Ar minēto spriedumu cietušās /pers. B/ pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju nolemts nenoteikt. Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstāts negrozīts.

[4] Par Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedumu apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis D. Vilemsons iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt spriedumu daļā par /pers. A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu pēc Krimināllikuma 260. panta otrās daļas un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā, jo tiesa nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 10. pantu, turklāt tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 124. panta, 130. panta un 564. panta pārkāpumus.

Savu lūgumu aizstāvis pamatojis ar šādiem argumentiem.

[4.1] Apelācijas instances tiesa, atzīstot, ka apsūdzētais noziedzīgo nodarījumu izdarījis pieļaujot noziedzīgu pašpaļāvību, nav izvērtējusi apelācijas sūdzībā norādītos būtiskos argumentus, kuriem ir nozīme lietas taisnīgā izspriešanā. Tiesa nepamatoti atzinusi, ka apsūdzētajam bija iespēja pamanīt velosipēda vadītāju un viņš ir palāvis, ka varēs izvairīties no sadursmes. Tiesa ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtais daļas pārkāpumu, kas atzīstams par Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē.

[4.1.1] Ne pirmās instances, ne apelācijas instances tiesas nav vērtējušas, vai /pers. A/ bija iespējams redzamību ietekmējošo apstākļu dēļ paredzēt kaitīgo seku iestāšanos. Apelācijas instances tiesa nav vērtējusi liecinieka /pers. C/ liecībās norādīto, ka notikuma vietu apspīdēja zema, ļoti spilgta vakara saule.

[4.1.2] Abu instanču tiesas, vērtējot apsūdzētā vainas formu, nav ņēmušas vērā faktu, ka /pers. A/ neuzbrauca cietušajam, bet gan /pers. D/ ietricās traktora piekabes vidusdaļā, kas liecina par to, ka velosipēda vadītājs atradies attālumā, kurā viņu nebija iespējams pamanīt. Turklāt no lietas materiāliem ir konstatējams, ka pirms iebraukšanas krustojumā un nogriešanās pa kreisi apsūdzētais ir samazinājis braukšanas ātrumu un, ievērojot traktora un piekabes gabarītus, veicis manevru tādā ātrumā, lai neradītu bīstamību ceļu satiksmei. Arī liecinieks /pers. E/ liecinājis, ka, ja sadursme būtu notikusi ar traktora priekšējo daļu, tad tehniskai iespējai nobremzēt nebūtu nozīmes, bet, iebraucot piekabes vidusdaļā, traktors jau ir nobraucis lielu attālumu un velosipēda vadītājam bija jāreaģē uz šķērslī un jāsāk bromzēt. Liecinieks arī norādījis, ka velosipēda vadītājam bija tehniska iespēja apstādināt savu transportlīdzekli.

[4.2] Tiesa nepamatoti par pieļaujamiem pierādījumiem atzinusi ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolu, CD ar fotoattēliem un autotehniskās ekspertīzes eksperta atzinumu, tādējādi pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 511. panta otrās daļas un 564. panta ceturtais daļas pārkāpumus. Norādītie pārkāpumi atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē, kas noveduši pie nelikumīga nolēmuma.

[4.2.1] Ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokols neatbilst Kriminālprocesa likuma 130. pantā noteiktajiem pierādījumu pieļaujamības kritērijiem.

Apelācijas instances tiesa nepamatoti atzinusi, ka ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolā pieļautie procesuālie pārkāpumi nav būtiski. To apstiprina Zemgales rajona tiesas 2023. gada 15. februāra blakus lēmums, ar kuru konstatēts, ka lietā atrodas CD ar fotoattēliem, taču iztiesāšanā netika noskaidrots, kā šie attēli tikuši pievienoti ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolam.

[4.2.2] Ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokols un CD ar fotoattēliem tika izmantoti autotehniskās ekspertīzes veikšanai. Tādējādi tās

veikšanai tika izmantoti nepieļaujami pierādījumi un tiesai bija jāvērtē autotehniskās ekspertīzes eksperta atzinuma pieļaujamība saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130. pantu.

[5] Par Zengales apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedumu cietusī/pers. B/ iesniegusi kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt minēto spriedumu daļā par morālās kaitējuma kompensācijas nenoteikšanu, jo tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtais daļas pārkāpumu.

Savu lūgumu cietusī pamatojusi ar šādiem argumentiem.

Noraidot cietušās pieteikumu par kaitējuma kompensāciju, apelācijas instances tiesa norādījusi, ka /pers. D/ un /pers. B/ laulība ir šķirta, lietā nav ziņu, ka /pers. D/ būtu /pers. B/ apgādnieks vai apgādājama, kā arī lietā nav ziņu, vai cietusī ir vērsusies pie apdrošinātāja. Tiesa nav pamatojusi, kādēļ minētie apstākļi ir lieguši izlemt jautājumu par kaitējuma kompensāciju.

Turklāt tiesa nepamatoti atsaukusies uz Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likumu (turpmāk arī – OCTA likums). Tiesa nav ņēmusi vērā Senāta 2021. gada 28. jūlija lēmumu lietā Nr. SKK-432/2021, kurā atzīts, ka kriminālprocesā no vainīgā var tikt piedzīti tie zaudējumi, kuri netiek atfildzināti saskaņā ar OCTA likumu vai kuri pārsniedz šajā likumā un saskaņā ar to izdotajos normatīvajos aktos noteikto apdrošinātāja atbildības limitu. Pārējos gadījumos kaitējuma kompensāciju nenoteic.

Apelācijas instances tiesa, konstatējot, ka cietusī neatbilst to personu lokam, kuriem izmaksājama kaitējuma kompensācija pamatojoties uz OCTA likumu un saskaņā ar to izdotajiem Ministru kabineta noteikumiem, nav pamatojusi, kāpēc nav piemērojams Latvijas Republikas Satversmes 92. panta trešais teikums, kas noteic, ka nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atfildzinājumu.

Motīvu daļa

[6] Senāts atzīst, ka vispirms lēmumā ir jānoskaidro, vai apelācijas instances tiesa pamatoti nav noteikusi kompensāciju cietušajai par morālo aizskārums.

[6.1] Pirmās instances tiesa izvērtējusi kaitējuma kompensācijas pieteikumu, kurā cietusī lūgusi noteikt kompensāciju 35 000 *euro*, kā arī ņēmusi vērā, ka cietusī/pers. B/ tiesas sēdē ir norādījusi, ka viņa ir saņēmusi kompensāciju 3673,38 *euro*, tādēļ uztur kompensāciju 31 326,62 *euro*. Tiesa atzinusi par samērīgu noteikt kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārums cietušajai 15 000 *euro*. Ņemot vērā, ka cietusī norādījusi, ka viņa ir saņēmusi kompensāciju 3673,38 *euro*, tiesa lēmusi, ka no apsūdzētā piedzenami 11 326,62 *euro*. Pārējā daļā kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārums pirmās instances tiesa nav noteikusi.

[6.2] Apelācijas instances tiesa, izskatot lietu apelācijas kārtībā, atzinusi, ka pirmās instances tiesas spriedums daļā par noteikto kaitējuma kompensāciju cietušajai /pers. B/ atceļams. Tiesa nolēmusi kaitējuma kompensāciju cietušajai par morālo aizskārums nenoteikt.

[6.3] Senāts konstatē, ka pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa ir ņēmusi vērā Senāta judikatūrā norādīto, ka kaitējuma kompensācijas saņemšanas kārtības regulējums cietušajiem, kas par tādiem atzīti noziedzīgā nodarījumā, kas saistīts ar ceļu satiksmes noteikumu un transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumu pārkāpšanu (Krimināllikuma 260. pants), būtiski atšķiras no vispārējās Kriminālprocesa likumā noteiktās kārtības, jo šajos gadījumos kaitējuma kompensācijas veidu, apmēru un saņemšanas kārtību regulē arī speciālais likums – Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas likums – un saskaņā ar to izdotie Ministru kabineta noteikumi. Kriminālprocesā no vainīgā var tikt piedzīti tie zaudējumi, kuri netiek atfildzināti saskaņā ar OCTA likumu vai kuri pārsniedz šajā likumā un saskaņā ar to izdotajos normatīvajos aktos noteikto apdrošinātāja atbildības limitu. Pārējos gadījumos kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā nenoteic (*Senāta 2021. gada 28. jūlija lēmums lietā Nr. SKK-432/2021, ECLI:LV:AT:2021:0728.11520001720.4.L, 2020. gada 21. janvāra lēmums lietā Nr. SKK-1/2020, ECLI:LV:AT:2020:0121.11181142713.5.L*).

Saskaņā ar OCTA likuma 19. panta otrajā daļā noteikto ceļu satiksmes negadījumā personai nodarītie nemateriālie zaudējumi (morālais kaitējums) ir zaudējumi, kas saistīti ar sāpēm un garīgām ciešanām sakarā ar apgādnieka, apgādājamā vai laulātā nāvi.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka par cietušo kriminālprocesā atzīta ceļu satiksmes negadījumā bojā gājušā tuviniece /pers. B/, proti, persona, ar kuru /pers. D/ dzīvojis kopā un ar kuru viņam ir bijusi kopīga (nedalīta) saimniecība.

Tiesa atzinusi, ka bojā gājušais /pers. B/ nebija ne laulātais, ne apgādnieks, ne apgādājama, tādējādi atbilstoši OCTA likuma 19. panta nosacījumiem /pers. B/ neietilpst to personu lokā, kurām ir tiesības uz apdrošināšanas atfildzību par nemateriālajiem zaudējumiem.

Tādējādi tiesa konstatējusi, ka cietušajai ir tiesības prasīt kaitējuma kompensāciju kriminālprocesa ietvaros.

[6.4] Latvijas Republikas Satversmes 92. pantā noteikts, ka nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstošu atfildzinājumu. Kriminālprocesa likuma 1. pantā, kas noteic šī likuma mērķi, ir uzsvērts sasniedzamais rezultāts, t.i., krimināltiesisko attiecību taisnīgs noregulējums. Valsts atbildība nodrošināt krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu ietver arī efektīvu tiesisko aizsardzību cietušajiem, tai skaitā viņu tiesības uz kompensāciju par kaitējumu. Kompensācija personai, kurai radīts kaitējums, ir būtisks veids kā atjaunot taisnīgumu un līdzsvarot ar noziedzīgo nodarījumu radītās sekas.

Kriminālprocesa likuma 22. pants garantē personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, procesuālās iespējas morālā kaitējuma kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 350. panta pirmajai daļai kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārums, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu. Minētā panta otrajā daļā noteikts, ka kompensācija ir krimināltiesisko attiecību noregulējuma elements, ko apsūdzētais samaksā brīvprātīgi vai uz tiesas nolēmuma vai prokurora priekšraksta par sodu pamata. Savukārt Kriminālprocesa likuma 353. panta pirmajā daļā nosaukts to personu loks, kurām tiesa var uzlikt pienākumu samaksāt kompensāciju. Minētās panta daļas 1. punktā noteikts, ka pienākumu samaksāt kompensāciju tiesa var uzlikt pilngadīgam apsūdzētajam, kas atzīts par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

[6.5] Motivējot savu lēmumu nenoteikt cietušajai kompensāciju par radīto morālo aizskārums, apelācijas instances tiesa norādījusi, ka no cietušās /pers. B/ pieteikuma par radītā kaitējuma kompensāciju nav saprotams, kādu – morālā vai materiālā – kaitējuma kompensāciju cietusī vēlas saņemt, kā arī cietusī pieteikumā nav norādījusi, par ko vēlas saņemt kompensāciju. Turklāt tiesa norādījusi, ka lietā nav ziņu par to, vai cietusī ir vērsusies pie apdrošinātāja, kas tieši un par ko izmaksājis cietušajai kaitējuma kompensāciju 3673,38 *euro*, turklāt pirmās instances tiesas spriedumā ir pretrunīgi atzinumi, ka cietusī saņēmusi šo kompensāciju no valsts, nevis apdrošinātāja.

[6.6] Kriminālprocesa likuma 561. panta pirmās daļas otrajā teikumā norādīts, ka apelācijas instances tiesā lieta iztiesājama kārtībā, kāda noteikta krimināllietu iztiesāšanai pirmās instances tiesā, izņemot Kriminālprocesa likuma 53. nodaļā noteikto.

Senāts ir atzinis, ka lietas izskatīšana apelācijas instances tiesā ir lietas otreizēja izskatīšana pēc būtības un tā ir papildu garantija tiesas nolēmuma tiesiskumam un pamatotībai. Apelācijas instances tiesai apelācijas sūdzībās norādītie juridiski nozīmīgie apstākļi, proti, noziedzīgā nodarījuma sastāva esība vai neesība apsūdzētā rīcībā, ņemot vērā lietas faktiskos apstākļus, judikatūru un apsūdzības formulējumu, kā arī citi apstākļi krimināltiesisko attiecību taisnīgam noregulējumam, jāizvērtē un atzinums jāpamato ar likumu, pārbaudītajiem, novērtētajiem pierādījumiem (*Senāta 2017. gada 10. oktobra lēmums lietā Nr. SKK-532/2017, ECLI:LV:AT:2017:1010.15830406610.1.L*).

Apelācijas instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa, lietu izskata pēc būtības, līdz ar to apelācijas instances tiesas kompetencē ietilpst arī jautājuma izlēšana par kaitējuma kompensāciju, kas ir būtisks apstāklis krimināltiesisko attiecību taisnīgam noregulējumam. Turklāt apelācijas instances tiesai savas kompetences ietvaros ir pienākums pārbaudīt un novērtēt lietā esošos pierādījumus.

Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtdā daļa noteic, ka nolēmuma motīvu daļā norādāms apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

Senāts norāda, ka jautājumu par to, vai cietusi ir pieteikusi morālā vai materiālā kaitējuma kompensāciju, kā arī to, vai ir pamats un kādā apmērā to apmierināt, apelācijas instances tiesa var noskaidrot, izskatot lietu tiesas sēdē un pārbaudot kaitējuma kompensācijas pieteikumu.

Savukārt kritērijus, kas jāņem vērā, nosakot kompensācijas apmēru, nosaka Kriminālprocesa likuma 352. pants. Minētā panta pirmā daļa noteic, ka tiesa kompensācijas apmēru nosaka, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā radīto mantisko zaudējumu apmēru; noziedzīga nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu; nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu; morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu; psihiskas traumas.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa, atceļot pirmās instances tiesas spriedumu daļā par cietušajai /pers. B/ noteikto morālā kaitējuma kompensāciju, savu atzinumu par kaitējuma kompensācijas nenoteikšanu kriminālprocesā nav pamatojusi atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtdās daļas prasībām.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtdās daļas pārkāpumu, kas atzīstams par Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē. Šī iemesla dēļ Ziemeļvalsts apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedums atceļams daļā par cietušās /pers. B/ pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas nenoteikšanu.

[7] Senāts atzīst, ka izskatāmajā lietā kasācijas instances tiesas kompetencē ir arī pārbaudīt, vai apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja kasācijas sūdzība satur tādus argumentus, kas var būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

[7.1] Aizstāvis norādījis, ka apelācijas instances tiesa nav sniegusi atbildes uz būtiskiem apelācijas sūdzības argumentiem. Proti, apelācijas instances tiesa, neizvērtējot apstākļus par redzamību, ko ietekmējusi spoža saule, un /pers. D/ atrašanās vietas attālumu, kā arī /pers. D/ sadursmi ar traktora piekabes vidusdaļu, nepamatoti atzinusi, ka apsūdzētajam bija visas iespējas pamanīt velosipēda vadītāju un ka viņš ir palāvis, ka varēs izvairīties no sadursmes.

[7.1.1] Apelācijas instances tiesa spriedumā atsaukusies uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sesto daļu, kas noteic, ka gadījumā, ja apelācijas instances tiesa atstāj pirmās instances tiesas spriedumu bez grozījumiem, tā var neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Senāts norāda, ka apelācijas instances tiesa, atsaucoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sestajā daļā noteikto, nav tiesīga nesniegt argumentētas atbildes uz būtiskiem apelācijas sūdzības motīviem.

Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa vairākos nolēmumos paudusi atziņu, ka Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punkts uzliek tiesām pienākumu sniegt pietiekamu pamatojumu saviem nolēmumiem, tomēr tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru no argumentiem (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1994. gada 19. aprīļa spriedums lietā „Van de Hurk v. The Netherlands”, iesnieguma Nr. 16034/90, 60. punkts, 2016. gada 13. oktobra spriedums lietā „Talmene pret Latviju”, iesnieguma Nr. 47938/07, 28. punkts*).

[7.1.2] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa spriedumā ir izklāstījusi liecinieku liecības, tai skaitā /pers. C/ liecināto, ka notikuma laikā un vietā ir bijusi zema, ļoti spilgta vakara saule, kas apgrūtināja redzamību tiktāl, ka pat automašīnas saulesargs nav varējis palīdzēt labi saredzēt ceļu, kā arī eksperta atzinumā Nr. 21-877 norādītās ziņas par to, ka sākotnējā kontaktā atradās traktora piekabes labā sāna vidusdaļu un velosipēda priekšējā daļu.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa nav sniegusi izvērtējumu, ko tieši ar šīm ziņām par faktiem tiesa atzīst par pierādītu. Tomēr tiesa ir atzinusi, ka, izvērtējot visu pierādījumu kopumu, tai nav šaubu, ka /pers. A/ pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 25.3., 57., 136. punkta prasības, jo, vadot traktoru, veicis manevru – kreiso pagrieziena –, pirms kura viņam bija pienākums pārliecināties par ceļu satiksmes drošību un izvērtēt, vai ar šo manevru netiks traucēts pretējā virzienā taisni braucošais velosipēdisti. Tiesa atzinusi, ka apsūdzētā pienākums bija dot ceļu velosipēdistam jebkurā gadījumā, nevērtējot velosipēdistas iespēju apstāties vai citas viņa spējas, iespējas vai īpašības. Tiesa arī norādījusi, ka, izvērtējot ceļu satiksmes negadījuma apstākļus, atzīstams, ka ceļu satiksmes negadījums notika, /pers. A/ veicot kreiso pagrieziena, nepārliecinoties par kustības drošību, nedodot ceļu pretējā virzienā braucošajam velosipēdistam.

[7.1.3] Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka aizstāvja kasācijas sūdzībā ietvertās norādes par to, ka apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi šos atsevišķos faktus pamatotas vienīgi ar kasācijas sūdzības autora subjektīvo priekšstatu par šo faktu nozīmi lietas izskatīšanā un noziedzīgā nodarījuma sastāva konstatēšanā.

[7.1.4] Aizstāvis norādījis, ka apelācijas instances tiesa ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 130. panta pārkāpumu, jo nepamatoti atzinusi ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolu un autotehniskās ekspertīzes eksperta atzinumu par pieļaujamiem pierādījumiem.

[7.2.1] Kriminālprocesa likuma 130. panta pirmā daļa noteic, ka kriminālprocesa laikā iegūtās ziņas par faktiem ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā likumā noteiktajā kārtībā. Atbilstoši minētā panta trešajai daļai ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie procesuālie pārkāpumi ir nebūtiski vai var tikt novērsti, tie nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu vai ja to ticamību apstiprina pārējās procesā iegūtās ziņas.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, vērtējot ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolu, atzinusi par pamatotu pirmās instances tiesas norādīto, ka, rakstot protokolu, ir tikuši pieļauti procesuāli pārkāpumi. Vienlaikus apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pieļautie pārkāpumi nav būtiski, savukārt negadījuma apstākļus, tai skaitā ziņas par negadījumā iesaistīto velosipēdu, apstiprina arī citas procesā iegūtās ziņas. Tiesa ņemusi vērā liecinieces /pers. F/ sniegtās ziņas, ka viņa ir noformējusi ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokolu, zinējusi negadījuma vietas shēmu, kā arī veikusi negadījuma vietas fotografēšanu. Lieciniece norādījusi, ka fotogrāfijas augšupielādējusi policijas serverī, taču kļūdas dēļ protokolā nav norādījusi, ka tam pievienotas fotogrāfijas. Tiesai nav radušās šaubas, ka fotoattēli ir no konkrētās ceļu satiksmes negadījuma vietas un ka tieši tie ir izmantoti autotehniskās ekspertīzes eksperta atzinuma sagatavošanā. Tiesa ņemusi vērā, ka pirmās instances tiesas sēdē eksperts /pers. G/ ir norādījis, ka, veicot autotehnisko ekspertīzi, viņa rīcībā bijuši krimināllietas materiāli, tai skaitā CD ar fotoattēliem, kā arī to, ka ekspertīzes veikšanā nav nozīmes ziņām par velosipēdu, tā tehnisko stāvokli.

Apelācijas instances tiesa arī atzinusi, ka pirmās instances tiesas pieņemtais blakus lēmums par nepilnībām dokumentu noformēšanā nav pamats, lai apšaubītu tajos fiksētās ziņas.

[7.2.2] Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas atzinumus šajā daļā.

Senāts konstatē, ka aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti šajā daļā faktiski pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījis apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis

juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ.

[7.3] Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka aizstāvja kasācijas sūdzība satur argumentus, kas attiecas uz pierādījumu vērtēšanu, un iebildumus, ka apelācijas instances tiesa atsevišķus faktus nav vērtējusi. Senāts norāda, ka citāds pierādījumu vērtējums vai nepieņemšana tiesas izdarītajam pierādījumam vērtējumam nevar būt pamats apelācijas instances tiesas sprieduma atcelšanai vai grozīšanai. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo un trešo daļu kasācijas instances tiesa pierādījumus no jauna nevērtē un lietas faktiskos apstākļus neskaidro.

[8] Apsūdzētajam /pers. A/ piemērots drošības līdzeklis – uzturēšanās noteikta vietā.

Senāts atzīst, ka apsūdzētajam /pers. A/ turpināma minētā drošības līdzekļa piemērošana, jo tas ir samērīgs un nepamatoti neierobežo viņa pamattiesības.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. pantu un 587. panta pirmās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atcelt Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedumu daļā par cietušās /pers. B/ pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas nenoteikšanu;

atceltajā daļā nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Zemgales apgabaltiesā;

pārējā daļā Zemgales apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedumu atstāt negrozītu un apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja kasācijas sūdzību noraidīt;

turpināt piemērot apsūdzētajam /pers. A/ drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā vietā.

Lēmums nav pārsūdzams.

S. Kaija

I. Jansone

A. Poļakova